

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

12. ledna 2017 (*)

„řízení o předběžné otázce – článek 99 jednacího řádu Soudního dvora – Da? z přidané hodnoty – Směrnice 2006/112/ES – články 2, 9, 26, 167, 168 a 173 – Odpověď dan? zaplacené na vstupu – Osoba povinná k dani, která uskutečňuje souasn? ekonomickou i neekonomickou činnost – Holdingová společnost, která bezúplatn? poskytuje služby svým dceřiným společnostem“

Ve věci C-28/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Kúria (Nejvyšší soud, Ma?arsko) ze dne 7. ledna 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 18. ledna 2016, v řízení

MVM Magyar Villamos Művek Zrt.

proti

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení E. Regan, předseda senátu, J.-C. Bonichot a C. G. Fernlund (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za MVM Magyar Villamos Művek Zrt. Sz. Vámosi-Nagyem a P. Vaszarim, ügyvédek,
- za ma?arskou vládu M. Bórou, G. Koósem a M. Z. Fehérem, jako zmocn?nci,
- za vládu Spojeného království J. Kraehling, jako zmocn?nkyní, ve spolupráci s H. L. McCarthy, solicitor,
- za Evropskou komisi V. Bottkou a L. Lozano Palacios, jako zmocn?nci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odvodn?ním podle článku 99 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 2, 9, 26, 167, 168 a 173 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému dan? z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi MVM Magyar Villamos Művek Zrt. a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Vrchní správní úřad státní správy daní a cel, Maďarsko, dále jen „daňová správa“) ve věci nároku MVM na odpot dan z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), kterou byly na vstupu zatíženy služby pořízené ve prospěch jejich dceřiných společností.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 2 odst. 1 směrnice 2006/112 stanoví:

„Předmetem DPH jsou tato plnění:

[...]

c) poskytnutí služby za úplatu uskutečně v rámci členského státu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková;

[...]“

4 Podle čl. 9 odst. 1 této směrnice:

„Osobou povinnou k dani“ se rozumí jakákoliv osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatnou ekonomickou činnost, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti.

„Ekonomickou činností“ se rozumí veškerá činnost výrobce, obchodníka a osob poskytujících služby, včetně těžební činnosti, zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za ekonomickou činnost se považuje zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z ní.“

5 Článek 26 odst. 1 uvedené směrnice uvádí:

„Za poskytnutí služby za úplatu se považují tato plnění:

[...]

b) bezúplatné poskytnutí služby osobou povinnou k dani pro její soukromou potřebu nebo pro potřebu jejích zaměstnanců, popřípadě obecněji z důvodu k jiným účelům než pro účely jejího podnikání.“

6 Podle článku 167 též směrnice:

„Nárok na odpot dan vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpotitelné dan.“

7 Článek 168 směrnice 2006/112 zní:

„Jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpotíst od daně, kterou je povinna odvést, tyto částky:

a) DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani;

[...]"

8 ?lánek 173 odst. 1 této sm?rnice stanoví:

„V p?ípad? zboží a služeb, které osoba povinná k dani používá jak pro pln?ní, u nichž je da? odpo?itatelná podle ?lánk? 168, 169 a 170, tak i pro pln?ní, u nichž da? odpo?itatelná není, je odpo?itatelný jen podíl dan? p?ípadající na hodnotu prvního druhu pln?ní.

[...]"

Ma?arské právo

9 Ustanovení ? 2, 6, 14, 119, 120 a 123 az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zákon ?. CXXVII z roku 2007 o DPH) provád?jí do ma?arského právního ?ádu ?lánky 2, 9, 26, 167, 168 a 173 sm?rnice 2006/112. Zn?ní t?chto ustanovení vnitrostátního práva je v podstat? totožné se zn?ním ?lánk? uvedené sm?rnice, kterou provád?jí.

Spor v p?vodním ?ízení a p?edb?žné otázky

10 MVM je obchodní spole?ností ve vlastnictví státu, která p?sobí v odv?tví energetiky. Pronajímá elektrárny a optické m?ížky. Sou?asn? vlastní n?kolik spole?ností zabývajících se p?evážn? výrobou a distribucí elektrické energie.

11 Uzav?ením „ovládací“ smlouvy na základ? ma?arského práva vytvo?ila MVM se svými dce?inými spole?nostmi uznanou skupinu spole?ností podle téhož práva (dále jen „skupina“). Z?ízením takovéto skupiny nicmén? nevznikla nová právnická osoba a ?len?m skupiny byla ponechána jejich právní subjektivita. Tito ?lenové mimoto neuplatnili da?ový režim skupiny podléhající DPH.

12 Spor v p?vodním ?ízení se týká rozhodnutí da?ové správy, jež bylo p?ijato po provedení kontroly p?iznání MVM k DPH za období let 2008 až 2010.

13 B?hem tohoto období byla MVM pov??ena strategickým ?ízením skupiny. K tomuto ú?elu využívala právních služeb, služeb spo?ívajících v ?ízení podniku a služeb v oblasti vztah? s ve?ejností, a to jak ve sv?j vlastní prosp?ch, nebo? tyto služby byly poskytovány v rámci její ?innosti, podléhající jako takové DPH, která souvisela s pronájmem elektráren a optických m?ížek, tak i ve prosp?ch celé skupiny a jednotlivých ?len? skupiny. Spole?nost MVM provád?la odpo?et DPH týkající se všech t?chto služeb. Až na n?kolik výjimek však MVM svým dce?iným spole?nostem uvedené služby neú?tovala, a to i když tyto služby byly využity v zájmu celé skupiny nebo p?ímo souvisely se zdan?nou ?inností ostatních ?len? této skupiny. Spole?nost MVM neú?tovala ani celkové odm?ny za strategické ?ízení skupiny, takže toto ?ízení provád?la bezúplatn?.

14 Da?ová správa m?la za to, že v souladu se zákonem ?. CXXVII z roku 2007 o DPH je DPH z právních služeb, služeb spo?ívajících v ?ízení podniku a služeb v oblasti vztah? s ve?ejností odpo?itatelná pouze v p?ípad?, že tyto služby MVM využívala pro ú?ely dodání zboží ?i poskytnutí služeb. Tato správa tak neuznala nárok MVM na odpo?et DPH z uvedených služeb, pokud tyto služby byly využity v zájmu ostatních ?len? skupiny nebo se jednalo o služby spo?ívající v ?ízení podniku, jež souvisely zejména s nabytím podíl? (dále jen „dot?ené služby“). Za t?chto okolností totiž da?ová správa usoudila, že kone?ným p?íjemcem t?chto služeb je MVM.

15 Proti rozhodnutí da?ové správy podala MVM žalobu, v níž tvrdila, že dot?ené služby p?edstavují obecné výdaje vyplývající z její zdanitelné ?innosti vzhledem k tomu, že v postavení

osoby povinné k DPH neuskutečňuje žádnou činnost, která by byla od této daně osvobozena. Společnost MVM v rámci této žaloby také uvedla, že nevystavením faktur jejím dceřiným společnostem není dotčen její nárok na odpočet DPH.

16 Soud prvního stupně tuto žalobu zamítl s odvodněním, že dotčené služby nebyly využity pro účely výkonu činnosti osoby povinné k DPH a DPH, která byla zaplacená na vstupu z takových služeb, není odpočitatelná.

17 Společnost MVM podala kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, Kúria (Nejvyšší soud, Maďarsko).

18 Předkládající soud konstatuje, že během dotčeného období ve věci, která mu byla předložena, se MVM, co se týče vyúčtování, projevovala jako pasivní holdingová společnost, neboť její dceřiné společnosti jí odváděly zpravidla pouze dividendy, ale jakožto aktivní holdingová společnost, pokud jde o výkon jednotného řízení činností skupiny.

19 Tento soud přitom poukazuje na to, že vyúčtování služeb holdingovou společností jejím dceřiným společnostem v ísté vnitrostátní skupině společností představuje z ekonomického pohledu pouze technickou záležitost. Kromě toho nelze hovořit o bezúplatnosti, neboť MVM získávala vyšší dividendy za služby, které svým dceřiným společnostem údajně poskytovala bez protiplnění.

20 Za těchto okolností se Kúria (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba považovat holdingovou společnost, která se aktivně podílí na řízení určitých záležitostí dceřiných společností a celé skupiny společností, avšak nepřenáší na dceřiné společnosti ani cenu služeb poskytnutých v souvislosti s činností aktivního holdingu, ani DPH z uvedených služeb, ve vztahu k těmto službám za osobu povinnou k DPH?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku, může aktivní holdingová společnost uplatnit nárok na odpočet DPH ze služeb, jichž sama využívá v přímé souvislosti se zdanitelnou ekonomickou činností některých dceřiných společností, a případně jakým způsobem tak může učinit?

3) V případě kladné odpovědi na první otázku, může aktivní holdingová společnost uplatnit nárok na odpočet DPH ze služeb, jež jsou využívány v zájmu celé skupiny společností, a případně jakým způsobem tak může učinit?

4) Liší se odpovědi na výše uvedené otázky, a případně do jaké míry, pokud aktivní holdingová společnost účtuje výše uvedené využití služby dceřiným společnostem jako zprostředkované služby?“

K předběžným otázkám

21 Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že pokud se položená předběžná otázka shoduje s otázkou, o níž již Soudní dvůr rozhodl, pokud lze odpověď na tuto otázku jasně vyvodit z judikatury nebo pokud o odpovědi na položenou předběžnou otázku nelze rozumně pochybovat, může Soudní dvůr kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odvodněním.

22 Tento článek je třeba v projednávané věci použít.

23 Podstatou těchto otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda

§ 2, 9, 26, 167, 168 a 173 směrnice 2006/112 musí být vykládány v tom smyslu, že podílení se takové holdingové společnosti, jako je společnost dotčená v původním řízení, na řízení jejích dceřiných společností lze, neúčtovala-li jim tato holdingová společnost ani cenu služeb, jež poskytla v zájmu celé skupiny společností nebo některých ze svých dceřiných společností, ani poskytnout DPH, považovat za „ekonomickou činnost“ ve smyslu této směrnice, která zakládá nárok na odpočet DPH zaplacené na vstupu z těchto služeb.

24 Úvodem je třeba připomenout, že aťkoli směrnice 2006/112 stanoví velmi široký rozsah působnosti DPH, vztahuje se tato daň pouze na činnosti, které mají ekonomickou povahu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. října 2009, Komise v. Finsko, C-246/08, EU:C:2009:671, bod 34 a citovaná judikatura). Z § 2 této směrnice totiž vyplývá, že z plnění uskutečněných v rámci členského státu je předmetem DPH pouze poskytnutí služby za úplatu uskutečněnou osobou povinnou k dani, která jedná jako taková.

25 Soudní dvůr již v tomto ohledu rozhodl, že činnost se obecně považuje za „ekonomickou“, pokud má pravidelný charakter a je vykonávána za odměnu pro toho, kdo ji uskutečňuje (rozsudek ze dne 29. října 2009, Komise v. Finsko, C-246/08, EU:C:2009:671, bod 37 a citovaná judikatura).

26 Je třeba rovněž připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora představuje nárok na odpočet DPH upravený v § 167 a následujících směrnice 2006/112 základní zásadu společného systému DPH a nemůže být v zásadě omezen. Tento nárok se váže přímo ke všem daním, které zatížily plnění uskutečněná na vstupu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2016, Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C-516/14, EU:C:2016:690, body 37 a 38, jakož i citovaná judikatura).

27 Cílem systému odpočtu je zcela sejmout z podnikatele zatížení DPH, která je splatná nebo byla zaplacená v rámci jeho veškerých ekonomických činností. Společný systém DPH tudíž zaručuje, že všechny ekonomické činnosti jsou bez ohledu na cíle nebo výsledky z těchto činností vyplývajících, podléhají-li uvedené činnosti v zásadě samy o sobě DPH, zdaněny neutrálním způsobem (rozsudek ze dne 15. září 2016, Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C-516/14, EU:C:2016:690, bod 39 a citovaná judikatura).

28 Pokud jde o věcné hmotněprávní podmínky vyžadované pro vznik nároku na odpočet DPH, ze znění § 168 písm. a) směrnice 2006/112 vyplývá, že zboží nebo služby uplatňované k odvodnění uvedeného nároku musí být na výstupu použity osobou povinnou k dani pro účely jejích zdaněných plnění a je třeba, aby bylo na vstupu toto zboží dodáno nebo tyto služby poskytnuty jinou osobou povinnou k dani (rozsudek ze dne 15. září 2016, Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C-516/14, EU:C:2016:690, bod 40 a citovaná judikatura).

29 V tomto ohledu je třeba připomenout, že k tomu, aby DPH byla odpočitatelná, musí mít plnění uskutečněná na vstupu přímou a bezprostřední souvislost s plněními na výstupu zakládajícími nárok na odpočet. Nárok na odpočet DPH, která zatížila pořízení zboží nebo služeb na vstupu, tak předpokládá, že náklady vynaložené na takové pořízení jsou součástí prvků tvořících cenu plnění zdanitelných na výstupu, která zakládají nárok na odpočet (rozsudek ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt, C-108/14 a C-109/14, EU:C:2015:496, bod 23 a citovaná judikatura).

30 Pokud jde konkrétně o nárok holdingové společnosti na odpočet, Soudní dvůr již rozhodl, že holdingová společnost, jejímž jediným předmetem činnosti je účast v jiných podnicích, aniž se přímo či nepřímo podílí na řízení těchto podniků, není osobou povinnou k DPH ve smyslu § 9 směrnice 2006/112 a nemá nárok na odpočet daně podle § 167 této směrnice s výjimkou práv, která má tato společnost jakožto akcionář či společník (rozsudek ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt, C-108/14 a C-109/14, EU:C:2015:496, bod 18 a

citovaná judikatura).

31 Pouhé nabytí a pouhé vlastnictví obchodních podílů nelze považovat za ekonomické činnosti ve smyslu směrnice 2006/112 zakládající postavení osoby povinné k dani. Pouhé převzetí finanční úasti v jiných podnicích totiž není využíváním majetku za účelem získávání pravidelného příjmu, jelikož případná dividenda jakožto výnos z této úasti plyne z pouhého vlastnictví majetku (rozsudek ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt, C-108/14 a C-109/14, EU:C:2015:496, bod 19 a citovaná judikatura).

32 Jinak tomu je v případě, kdy je úast spojena s přímým či nepřímým podílením se na řízení společnosti, v nichž došlo k převzetí úasti, aniž jsou dotčena práva osoby, jež převzala úast, jakožto akcionáře nebo společníka (rozsudek ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt, C-108/14 a C-109/14, EU:C:2015:496, bod 20 a citovaná judikatura).

33 V tomto ohledu z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že podílení se holdingové společnosti na řízení společnosti, v nichž převzala úast, je ekonomickou činností ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/112, jestliže implikuje provádění plnění podléhajících DPH na základě článku 2 této směrnice, jako je poskytování administrativních, finančních, obchodních a technických služeb holdingovou společností jejím dceřiným společnostem (rozsudek ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt, C-108/14 a C-109/14, EU:C:2015:496, bod 21 a citovaná judikatura).

34 Z toho vyplývá, že pouhé podílení se holdingové společnosti na řízení jejích dceřiných společností bez provádění plnění podléhajících DPH na základě článku 2 směrnice 2006/112 nelze považovat za „ekonomickou činnost“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 této směrnice (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 12. července 2001, Welthgrove, C-102/00, EU:C:2001:416, body 16 a 17). Proto toto řízení nemůže patřit do rozsahu působnosti směrnice 2006/112.

35 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že během období dotčeného ve věci v původním řízení MVM od svých dceřiných společností běžně nepobírala žádné odměny za jednotné řízení činností skupiny. V souladu s výše uvedeným je tak třeba konstatovat, že podílení se MVM na řízení jejích dceřiných společností nelze ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/112 považovat za „ekonomickou činnost“, která by mohla spadat do jejího rozsahu působnosti.

36 Soudní dvůr již přitom rozhodl, že DPH, kterou byly zatíženy na vstupu výdaje vynaložené osobou povinnou k dani, nemůže zakládat nárok na odpočet, pokud připadá na činnosti, které vzhledem ke své neekonomické povaze nespadají do rozsahu působnosti směrnice 2006/112 (rozsudky ze dne 13. března 2008, Securenta, C-437/06, EU:C:2008:166, bod 30, a ze dne 29. října 2009, SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, bod 59).

37 Z toho vyplývá, že MVM nemůže uplatňovat nárok na odpočet DPH zaplacené za dotčené služby, pokud tyto služby připadají na plnění, která nespadají do rozsahu působnosti směrnice 2006/112.

38 Tato úvaha není zpochybněna skuteností, že MVM vykonávala další činnosti, jako je pronájem elektráren a optických měřek, neboť se podle všeho nejeví, že by dotčené služby měly přímou a okamžitou souvislost s jakoukoli zdanitelnou ekonomickou činností ve smyslu judikatury citované v bodě 29 tohoto usnesení; předkládajícímu soudu nicméně přísluší, aby tuto skutečnost ověřil.

39 V tomto ohledu je třeba uvést, že – jak Soudní dvůr již rozhodl v bodě 24 rozsudku ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt (C-108/14 a C-109/14,

EU:C:2015:496) – nárok na odpot dan? je p?íznán osob? povinné k dani i v p?ípad? neexistence p?ímé a bezprost?ední souvislosti mezi konkrétním pln?ním na vstupu a jedním nebo n?kolika pln?ními na výstupu, jež zakládají nárok na odpot, pokud jsou náklady na dot?ené služby sou?ástí režijních výdaj? posledn? uvedené osoby a jsou jako takové prvky spoluur?ujícími cenu zboží, jež dodává, nebo služeb, které poskytuje. Takové náklady mají totiž p?ímou a bezprost?ední souvislost s celkovou ekonomickou ?inností osoby povinné k dani.

40 V projednávaném p?ípad? je nesporné, že b?hem období dot?eného ve v?ci v p?vodním ?ízení MVM vykonávala zdanitelnou ekonomickou ?innost, a sice pronájem elektráren a optických m?ířek. Je p?itom t?žko p?edstavitelné, že by dot?ené služby, totiž služby, které byly využity v zájmu ostatních ?len? skupiny a služby spo?ívající v ?ízení podniku, jež souvisejí zejména s nabýváním podíl?, mohly mít p?ímou a bezprost?ední souvislost s touto ?inností pronájmu, t?ebaže posuzované jako celek, což však p?ísluší ov?řit p?edkládajícímu soudu.

41 Spole?nost MVM krom? toho ve svém vyjád?ení p?edloženém Soudnímu dvoru tvrdí, že od 1. ledna 2015 vytvá?í ziskové rozp?tí u pln?ní vyplývajících ze strategického ?ízení spole?ností, které jsou sou?ástí skupiny.

42 V tomto ohledu posta?í konstatovat, že i za p?edpokladu, že by toto ?ízení bylo od uvedeného data považováno za ekonomickou ?innost, výdaje vykázané v letech 2008 až 2010 za po?ízení dot?ených služeb by nemohly být sou?ástí prvku spoluur?ujících cenu t?chto nových zdanitelných pln?ní, a nemohly by tudíž zakládat nárok na odpot DPH.

43 Spole?nost MVM p?ed Soudním dvorem rovn?ž tvrdila, že dot?ené služby byly využity v zájmu skupiny, a jelikož její dce?iné spole?nosti vykonávaly ?innosti, které zakládají nárok na odpot dan?, mají tyto služby souvislost s ekonomickou ?inností celé této skupiny.

44 V projednávané v?ci je však t?eba uvést, že nemožnost odpotu DPH od dot?ených služeb je d?sledkem volby MVM, která se rozhodla své služby spo?ívající v ?ízení podniku ?len?m skupiny neú?tovat.

45 V tomto ohledu posta?í p?ipomenout, že na jedné stran? jsou podnikatelé obecn? oprávn?ni zvolit si organiza?ní struktury a podmínky pln?ní, které považují za nejvhodn?jší pro své ?innosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. zá?í 2013, Le Crédit Lyonnais, C?388/11, EU:C:2013:541, bod 46), na druhé stran? však zásada da?ové neutrality neznamená, že osoba povinná k dani, která m?že mezi t?mito operacemi volit, má právo zvolit si jednu z nich a p?itom uplat?ovat ú?inky druhé z nich (rozsudek ze dne 9. ?íjna 2001, Cantor Fitzgerald International, C?108/99, EU:C:2001:526, bod 33).

46 A kone?n?, pokud by p?edkládající soud po provedení p?ezkumu uvedeného v bodech 38 a 40 tohoto usnesení konstatoval, že n?které z dot?ených služeb p?ipadají sou?asn? na ekonomické i neekonomické ?innosti MVM, je t?eba p?ipomenout, že ustanovení sm?rnice 2006/112 neobsahují pravidla, jejichž p?edm?tem jsou metody nebo kritéria, které ?lenské státy musí uplatnit, pokud p?ijímají ustanovení umož?ující rozd?lení ?ástek DPH odvedených na vstupu podle toho, zda p?ipadají na ekonomické nebo neekonomické ?innosti (rozsudek ze dne 13. b?ezna 2008, Securenta, C?437/06, EU:C:2008:166, bod 33).

47 Za t?chto podmínek, a aby mohly osoby povinné k dani provést nezbytné výpo?ty, je na ?lenských státech, aby stanovily metody a kritéria, které jsou vhodné k tomuto ú?elu, p?i dodržení zásad, na kterých je založen spole?ný systém DPH. ?lenské státy musí zejména vykonávat svoji posuzovací pravomoc zp?sobem, který zaru?í, že se odpot uskute?ní pouze u ?ásti DPH, jež je pom?rná k ?ástce p?ipadající na pln?ní, která zakládají nárok na odpot. Musí tudíž dbát na to, aby výpo?et podílu ekonomických ?inností k neekonomickým ?innostem objektivn? odrážel podíl

vstupních výdajů, který skutečně připadá na každou z těchto dvou činností (rozsudek ze dne 13. března 2008, *Securita*, C-437/06, EU:C:2008:166, body 34 a 37).

48 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět, že články 2, 9, 26, 167, 168 a 173 směrnice 2006/112 musí být vykládány v tom smyslu, že podílení se takové holdingové společnosti, jako je společnost dotčená v povodním řízení, na řízení jejích dceřiných společností není, neúčtovala-li jim tato holdingová společnost ani cenu služeb, jež poskytla v zájmu celé skupiny společností nebo některých ze svých dceřiných společností, ani příslušnou DPH, „ekonomickou činností“ ve smyslu této směrnice, a tudíž taková holdingová společnost nemůže uplatňovat nárok na odpočet DPH zaplacené na vstupu z těchto poskytnutých služeb, pokud připadají na plnění, která nespadají do rozsahu působnosti této směrnice.

K nákladům řízení

49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Články 2, 9, 26, 167, 168 a 173 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z prodané hodnoty musí být vykládány v tom smyslu, že podílení se takové holdingové společnosti, jako je společnost dotčená v povodním řízení, na řízení jejích dceřiných společností není, neúčtovala-li jim tato holdingová společnost ani cenu služeb, jež poskytla v zájmu celé skupiny společností nebo některých ze svých dceřiných společností, ani příslušnou daň z prodané hodnoty, „ekonomickou činností“ ve smyslu této směrnice, a tudíž taková holdingová společnost nemůže uplatňovat nárok na odpočet daně z prodané hodnoty zaplacené na vstupu z těchto poskytnutých služeb, pokud připadají na plnění, která nespadají do rozsahu působnosti této směrnice.

Podpisy.

**** Jednací jazyk: maďarština.**